

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะ ธรรมะเป็นสัจจะเป็นความจริง ไม่มีสิ่งใดลบ
ล้างได้ ความจริงคือความจริงอยู่วันยังค่ำ แล้วความจริง ความจริงของเรา เราไม่เข้าไม่ถึงความ
จริงของเราอีกต่างหาก ถ้าเราเข้าไม่ถึงความจริงของเรา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
กราบธรรม กราบธรรมอันนั้นนะ กราบธรรมอันนั้นคือสัจจะความจริงที่มันเหนือโลกเหนือ
สังสารเลย ถ้ามันเหนือสังสารนะ ในพระพุทธศาสนาเรา เวลาความจริงแล้ว เวลามันผ่อนออกมา
เป็นระดับเป็นชั้นเป็นตอนออกมา เห็นใหม่ ศาสนาพูดถึงเหมือนกับต้นไม้ มีเปลือก มีแก่น มี
กระพี้ มันมีของมันเป็นชั้นๆ ขึ้นไป

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเป็นชาวพุทธ ชาวพุทธถ้ามันมีสัจจะมีความจริง เราก็อยากได้อย่างนั้น
เราก็อยากแสวงหาอย่างนั้น ถ้าอยากแสวงหาอย่างนั้น ในรัฐบาลเขาถึงเวลาวันสำคัญทาง
พระพุทธศาสนา เขาบอกให้ประชาชนไปทำบุญใกล้วัดๆ บ้านเราอยู่ที่ไหน ให้ทำบุญที่นั่น ให้
เข้าไปทำบุญกุศลเพื่ออะไร เพื่อฟอกหัวใจของเราตัวเองใจ รัฐบาลนะ ถ้าประชาชนถ้ามีศีลมี
ธรรมนะ โอ๊ย! รัฐบาลยิ้มแย้มแจ่มใสเลย ชาติไหนก็แล้วแต่ ประชาชนมีความร่มเย็นเป็นสุขนะ

นี่ก็เหมือนกัน พระพุทธศาสนา เวลาศาสนาสอน สอนลงที่นี้ไง แล้ววันนี้วันสำคัญของ
ชาตินะ วันนี้เป็นวันแม่แห่งชาติ มันก็ระลึกถึงเรานี้แหละ วันแม่แห่งชาติท่านก็อยู่ในราชวังนั่น
แต่ของเรา วันแม่แห่งชาติ เรามีแม่ เรามีชีวิต มันใกล้ตัวใจจริงๆ แล้วมันสอนมันก็อยู่ในตัวเรานี้
แหละ ถ้ามันเข้ามาอยู่ในตัว วันแม่แห่งชาติๆ เราระลึกถึงพ่อถึงแม่เราใหม่ ถ้าระลึกถึงพ่อถึงแม่
เรานั้นพ่อแม่ในบ้านนะ

ถ้าเราระลึกถึงหัวใจของเรา ความรู้สึก พุทธะอยู่กลางหัวอกนี้เลย มันอยู่ใกล้ตัวเราเลย
แหละ แต่เวลาเราประกอบสัมมาอาชีพะมันต้องมีการแข่งขัน มันต้องมีสังคัม มันออกไปข้างนอก

หมด แล้วออกข้างนอกหมดแล้วนะ เวลาเข้ามาบ้านนะ แม่ไปทำงานมาๆ ก็มาอ้างไง อ้างสิทธิ์ เพื่อจะอยู่ข้างนอก ในบ้านก็มีแต่ความวุ่นวาย

แต่ถ้ามันเห็นคุณค่า วันแม่แห่งชาติ กตัญญูทเวทเป็นเครื่องหมายของคนดี คนดีเขา ต้องรู้คุณค่า ใครมีบุญมีคุณกับเรา เราระลึกถึงบุญของเขา เวลาเรตกทุกข์ได้ยาก ใครเอื้อเพื่อเอื้อ งานเรานะ มันฝังหัวใจของเราไป ถ้าเราเข้มแข็งขึ้นมา เราจะเอื้อเพื่อเอื้องานใครบ้าง นั่นนะเป็น บุญกุศล เป็นบุญกุศลนะ เราให้ชีวิตเขา เราให้ชีวิตเขา ให้เขามีโอกาสของเขา แล้วเราไม่ต้องหวังสิ่งตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น นั่นมันเป็นชีวิตของเขา นั่นเป็นครอบครัวของเขา ช่วยเหลือเขาคน หนึ่ง ได้ช่วยเหลือครอบครัวเขา ในครอบครัวเขาสามคนสี่คน มันต่อเนื่องกันไปๆ นี่ถ้ามันมี น้ำใจอย่างนี้ วันแม่แห่งชาติ วันแม่แห่งชาติมันก็มีคุณค่าขึ้นมาไง

วันแม่แห่งชาติ ท่านก็มีความสุขของท่านอยู่ในราชวังนะ แล้วเวลาท่านเป็นแม่แห่งชาติ เพราะว่าปกครองดูแลประชาชนทั้งหลาย เวลาท่านไปที่ไหน “ประชาชนของฉัน ประชาชนของ ฉัน ใครอย่ามารังแกนะ” เขาก็ดูแล ใครตกทุกข์ได้ยาก เขียนฎีกาไป ท่านก็ไปสร้างบ้านให้ ท่านก็ ให้อาชีพ นั่นเพราะอะไร นั่นก็ต้องช่วยเหลือเอื้องานกันไป แต่คนเรานั้นมีมากไป ๖๐-๗๐ ล้าน คน มันก็ต้องดูแลกันไม่ทั่วถึงเป็นเรื่องธรรมดา

อันนี้ก็ย้อนกลับมาเรื่องกรรม ถ้าเรื่องกรรม เด็กบางคนนะ มันมีความกล้าหาญ มันเขียน บรรยายชีวิตของมันเลยไป แล้วมันส่งถวายฎีกาไป มันได้บ้านหลังหนึ่ง นี่ด้วยเขาวนัปัญญาของเด็ก เด็กมันเขียนเอง เขาไปสัมภาษณ์เลย เอ็งทำอะไร ก็หนูเขียนตามความรู้สึกของหนูไปไง นี่ ไง เขาวนัปัญญาของคนๆ ถ้าเขาวนัปัญญาของคน

มันก็ย้อนกลับมาที่กรรม กรรมดี กรรมชั่ว ถ้ากรรมดี กรรมชั่ว กรรมที่สร้างมา เวลาเด็กที่ มันดี มันดีมันดีมาจากไหน มันดีมาจากกรรมดีของเขา พ่อแม่ที่แสนดี ถ้าลูกดีงามมา นี่ อภิชาติบุตร พ่อแม่ที่แสนดีเลย เวลาลูกมา ขาดตกบกพร่อง นั่นมันก็กรรมของสัตว์ เพราะเวลา พันธกรรม ไปหาหมอ ของพ่อของแม่ ๑๐๐ เปอร์เซ็นเลย แต่จิตไม่ใช่ จิตไม่ใช่ เวียนว่ายตายเกิด ในวัฏฏะ เวลากำเนิด ๔ เกิดในไข่ เกิดในครรภ์ เกิดในคร่า เกิดในโอบปาดิยะ ต้องเกิดแน่นอน ที นี้เกิดแน่นอน ตรงนี้ย้อนกลับมาแล้ว ถ้ามันจะดีจะชั่ว ที่มันจะสร้างของมันมาๆ

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรายืนยันได้โดย พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะท่านสร้างของท่านมาๆ ท่านปรารถนาเป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา การปรารถนาเป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวา ต้องสร้างสมบารมีมากกว่าพระอรหันต์ทั่วไป

พระอรหันต์ทั่วไปก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน แม้แต่พระอรหันต์ก็ต้องสร้างบุญกุศลของท่านมา ถ้าไม่สร้างบุญกุศลของท่านมา ท่านไม่มีเขาวนไม่มีปัญญา พอท่านมีเขาวนมีปัญญาของท่าน มันมีจุดยืนของท่าน อย่างพระอรหันต์อย่างน้อยต้องแสนกับ พระอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวาต้องสร้างมามากกว่า เพราะเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา เพราะมันมีคุณสมบัติมากกว่า มีปัญญามากกว่า มีอำนาจนามากกว่า

เวลามากกว่า เวลาไปฟังเทศน์พระอัสสชิ จะมาบวกกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งๆ ที่เป็นพระโสดาบันนะ จะมาด้วยกัน “นั่นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวาเรามาแล้ว” แล้วท่านก็ฝึกหัดสั่งสอนจนเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา แล้วก็แต่งตั้งเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา

พระบอกว่าทำไมลำเอียงๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดเอง เขาทำของเขามาๆ ของของเขา สมบัติของเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดตามข้อเท็จจริงนั้น นี่ไง เขาทำมาๆ

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ใช้สติปัญญาของเรา เราทำมาๆ แต่ทำมา ทำมาแต่อดีตชาติใช้ไหม กรรมเก่า ในกรรมปัจจุบันนี้เราทำมาแล้ว พ่อแม่ก็ปรารถนาทั้งนั้น พ่อแม่ก็ส่งเสียลูกให้มีการศึกษา พ่อแม่สร้างสภาวะแวดล้อมที่ดี ให้ลูกของเราอบอุ่น ให้ลูกของเราจิตใจเข้มแข็งใจ ให้มีคุณงามความดีใจ ในชาติปัจจุบันนี้เราก็ต้องบ่มเพาะทั้งนั้น มันจะได้มาอย่างไรก็แล้วแต่ ในชาติปัจจุบันนี้มันเป็นลูกของเรา ลูกหลานของเรามันก็เป็นชาติตระกูลของเรานั้นแหละ แต่มันได้มาด้วยกรรมดีกรรมชั่ว

ถ้าได้ด้วยกรรมดีๆ นะ กรรมดี พ่อแม่มีความสุขนะ เวลาท้องขึ้นมา ลูกมาท้อง อู้อู! บ้านมีแต่ความร่มเย็นเป็นสุขไปหมดเลย เวลาคลอดลูกออกมา อู้อู! เจริญองกาม ใหญ่โตไปใหญ่เลย นั่นนะกรรมดี เวลากรรมดี แล้วเป็นอย่างนั้นทุกคนไหม

โอกาส เห็นไหม คุณติ ฤดูกาลมันเปลี่ยนไปตลอดเวลา โอกาส กระแสสังคม ธุรกิจมันก็เป็นชั่วครั้งชั่วคราว มันพัดไปพัดมาอยู่อย่างนั้นนะ มันพัดไปพัดมา นี่สภาพกรรม กรรมของเรา

เราทำคุณงามความดีของเรามานะ ถ้าอยู่คนเดียว แหม! ไบรต์มากเลย แต่เข้าไปในบ้านไม่ได้แล้ว เรื่องนั้นเรื่องนี้ มันต่อรองหมดใจ นี่ไง สภากรรม กรรมที่มันมีเกี่ยวเนื่องกันไป มันทอนไปๆ ทั้งนั้นนะ แต่ถ้าจะให้เฉพาะคนคนเดียวนะ ตัวมันเองใช้ได้หมด

ฉะนั้น นี่พูดถึงว่าถ้ามันมีสติปัญญาจริงนะ ถ้ามีสติปัญญาจริง เขาทำของเขามาๆ แต่เวลาเกิดมาแล้ว เราก็ต้องเอาปัจจุบันนี้ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอน ท่านสอนปัจจุบันนะ แต่เวลาสอนปัจจุบันแล้ว เราจะพูดเรื่องความแปลกใจไป ทำไมเขาเป็นอย่างนั้น ทำไมเขาเป็นอย่างนี้ ทำไมเขาเป็น

เขาเป็นมาตั้งนานแล้ว แต่เขาไม่แสดงออก แต่เวลาเขาแสดงออกแล้วเขาแสดงออกมา โดยข้อจริงของเขา ถ้าโดยข้อเท็จจริงของเขาใช่ไหม เราก็มีสติปัญญาของเรา

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนมา ใครจะทำดีทำชั่วมันเรื่องของเขา เราจะทำคุณงามความดีๆ แต่กิเลสมันทนไม่ได้ กิเลสมันบอกว่า ต้องให้คนอื่นเป็นคนดีหมดเลย แล้วเราจะเป็นคนดีคนสุดท้าย ทำไมคนนู้นไม่ดี มันอ่าังไง เวลากิเลสมันอ่าังงะ ทำไมคนนู้นทำได้ คนนี้ทำได้

ใครทำได้ เขาก็สร้างเวรสร้างกรรมทั้งนั้น แต่กรรมดีของเราละ เราจะทำคุณงามความดี ใครก็ทำได้ทั้งนั้นนะ เพราะใครทำแล้วมันต้องเป็นกรรมของเขา เป็นผู้รับผิดชอบการกระทำอันนั้น ใครทำอะไรก็แล้วแต่ เขาต้องรับผิดชอบในการกระทำของเขา ในการกระทำของเขาเพราะมันมีเจตนา มันทำแล้วเวรกรรมอันนั้นมันลงสู่จิต

เวลากิเลสมันหลอก กรรมวิภูฏี เวลากิเลสมันเกิดขึ้น มันข่มมันยุ มันกระตุ้นให้เราทำ พอทำเสร็จแล้วมันสมความปรารถนาแล้วนะ กิเลสมันชื่นใจแล้ว มันก็หายไปแล้ว ทีนี้ใครเป็นคนทำละ มันก็ตกที่เราใจ กิเลสมันไปแล้ว

เวลากิเลสมันข่มมันเหย่นะ โอ๊ย! มันยุเหย่เลย เราก็ทำตามมัน กิเลสวิภูฏี กรรมวิภูฏี การกระทำนั้น แล้ววิปากวิภูฏี วิปาก ผลของกรรมนั้น นี่ไง ใครทำอะไรก็แล้วแต่ ใครทำอะไรต้องรับผิดชอบต่ออันนั้น เรารับผิดชอบต่ออันนั้นด้วยกรรมนะ จะเป็นในทีลับในที่แจ้ง ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครรู้ นั่นนะมันฝังลงที่ใจเราแล้ว มันฝังลงที่ใจแล้ว ความลับไม่มีในโลก เอ็งเป็นคนกระทำ จะทำอะไรในที่ลับ ทำในที่แจ้ง จะไปทำที่ไหน เอ็งก็ทำ ทำในที่แจ้งก็ทำ ทำในที่ลับก็ทำ

เวลาทำของเขา นี่การกระทำนะ ถ้าใครทำสิ่งใดต้องรับผลการกระทำอันนั้น แต่เราบอกเราจะปฏิบัติธรรมะ แก่กรรมๆ...เอออะไรมาแก้ แก้ที่ไหน ให้แก้อย่างไร

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนาะ เวลาในการประพฤติปฏิบัติ เวลาคนที่บรรลุดุจรรรมเหมือนคนที่พ้นจากหนี้ ทุกข์ในโลกนี่คือทุกข์ที่เป็นหนี้เป็นสินเขา คนที่เป็นหนี้เป็นสินเขา คุณติ เขาทวงหนี้โหด เขาไล่ทูปไล่ตีเอาเลย เพราะถือว่าไปกู้ไปยืมเขามา นี่มันเป็นหนี้ แต่เวลาจิตของเราเป็นหนี้เวรหนี้กรรมนะ เป็นหนี้เวรหนี้กรรม

คุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ เวลาย้อนไปตั้งแต่พระเวสสันดรไป ท่านสร้างของท่านมา เวลาท่านจะนิพพาน เวลาไป จะไปนิพพาน สอนไปตลอดทางนะ ไปถึงลำคลอง “เรากระหายเหลือเกิน อานนท์ เรากระหายเหลือเกิน ตักน้ำมาให้เราดื่มเถอะ”

พระอานนท์ก็ด้วยความเมตตา ด้วยความเคารพบูชา “ไปฉันท้งหน้าเกิด เภยมันเพ็งผ่านไป น้ำชุ่ม ช้างหน้ายังมีลำธารที่มันใสสะอาดดี”

“อานนท์ เรากระหายเหลือเกิน เรากระหายเหลือเกิน”

นี่เขาว่าพระพุทธเจ้ายังมีความทุกข์อยู่...ไม่มี เหมือนเรา เราเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี เงินทองเรามีมหาศาลเลย มันมีความทุกข์ใหม่ ไม่มีหรอก สบายๆ นี่ก็เหมือนกัน จิตใจที่พ้นจากความ เป็นหนี้แล้วไม่มีทุกข์หรอก แต่ร่างกายของมนุษย์ ร่างกายมันโดยธรรมชาติ ยิ่งชราคร่ำคร่า มันเดินระยะทางนานมามันก็กระหายไซ้ใหม่ มันก็อยากมีอะไรเพื่อคลายกระหายเท่านั้น มันไม่ใช่ความทุกข์ความยากเหมือนเรานี้ เรามีแล้วไม่พอใจ มันบีบคั้นหัวใจนะ น้ำตาไหลพรากเลย มันบีบคั้นๆ

อันนี้มันไม่ได้บีบคั้น สั่งสอนเขามาตลอดเส้นทาง ตั้งแต่ชายจุนทะ สั่งสอนไปตลอดเส้นทาง ไปถึงมัลลกะตริย์ ยังไปสอนเขาคืนนี้อีกนะ กลางคืน มัลลกะตริย์มาเฝ้า ยังสอนเขาอยู่ นี่ผู้ที่จะไปนิพพาน จะไปตาย ยังสั่งสอนเขาไปตลอดทาง มันไม่มีความกังวลถึงชีวิตของตนเองเลยนะ มันมีแต่ความปรารถนาอยากจะมีชีวิตขันธ์ขันธ์ อยากให้ประชาชน อยากให้ทุกคนเขามีความร่มเย็นเป็นสุข อยากให้ทุกคนเขามีหัวใจที่ชุ่มชื่น อยากให้ทุกคนเขามีสติปัญญาที่เบิกบาน ให้เขาเข้าใจหัวใจ เรื่องชีวิตของเขาๆ เราตถาคตจะบ้ายบาย จะไปแล้ว จะไปแล้วก็ไปด้วย

ความสุขอันนั้นนะ แล้วก็คอยตอกย้ำพวกเรา ตอกย้ำพวกเราให้มีสติมีปัญญาขึ้นมาไง ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา พระพุทธศาสนามันมีค่าจริงนี้ มันมีค่าที่ทำให้เรามีสติมีปัญญา

คนที่มีสติมีปัญญารู้จักรักษาตัวเองได้ การจะรักษาตัวเองได้ เห็นไหม อย่าไปเชื่อใคร ทั้งสิ้น เวลามาวัดมาวา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาจะปรารณาหรือสัตว์บัณฑิต ก็พยายามให้ประชาชนมีความศรัทธา แต่เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติดีนะ กาลามสูตรแล้ว อย่าเชื่อว่าอาจารย์พูดอย่างนี้นะ อย่าเชื่อว่าคนข้างเคียงเราพูดอย่างนี้ อย่าเชื่อ ต้องพิสูจน์ๆ พิสูจน์ พิสูจน์ ด้วยการประพฤติปฏิบัติ พิสูจน์ด้วยความจริง

เวลาความจริงๆ แล้ว กาลามสูตร อย่าให้เชื่อ ไม่ต้องเชื่อใคร เราก็ดูเหมือนกัน เรามีสติปัญญาแล้วจะไปเชื่อใคร เขาพูดก็เรื่องของเขา ปากของเขา นีหูของเรา นีใจของเรา ถ้าหูของเรา ใจของเรา เรามีสติปัญญา เราคัดเลือก เราแยกแยะ เป็นจริงหรือ ไอ้ที่เขาพูดๆ เราทำมาหมดแล้ว ไม่เห็นมีความจริงสักชิ้นนึง แต่เขาไม่เคยปฏิบัติ เขาเพิ่งมา เขายังตื่นกระแสบอยู่ เขายังทำอยู่ เขามาเล่าให้เราฟัง โอ๊ย! ไร้สาระ แต่พูดไปก็เถียงนะ เพราะอะไร เพราะมันแบบว่าเขาตื่นใจใหม่ จี๋ใหม่มันแบบว่าของสดของร้อน นีก็เหมือนกัน ไม่เคยปฏิบัติ ไม่เคยรับรู้สิ่งใดเลย พอมาได้ฟังเขา โอ้โฮ! สุขยอดเลย โลกนี้ไม่มีอะไรดีเท่านี้อีกแล้ว

ไอ้คนที่ทำมาเขาสลดทั้งหมดแล้ว เขาไม่สนใจเลยนะ เพราะอะไร เพราะมันไม่เป็นความจริงๆ มันอยู่ที่ทฤษฎีมานะของเขา อยู่ที่ปัญญาของเขา แล้วถ้าปัญญาของเรา เราไม่ฟังๆ กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อสิ่งใดทั้งสิ้น แล้วเราวิเคราะห์ แล้วเราทดสอบของเรา เราประพฤติปฏิบัติของเรา ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา เป็นจริงขึ้นมาเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติทฤษฎีโก ถ้าเป็นความจริงแล้วใครก็ทำลายไม่ได้ เราพ้นจากหนี้ เราไม่เป็นหนี้ใคร ใครจะมาทวงหนี้ ไม่มีสิทธิ์

ถ้าเราเป็นหนี้ หนี้เวรหนี้กรรม ใจดวงนี้เคยได้สร้างสิ่งใดมาก็แล้วแต่ มันเกิดความลังเล เกิดความสงสัย มันสงสัยในตัวมันเอง หนี้เวรหนี้กรรม แต่ถ้ามันแจ่มแจ้ง มันแทงทะลุ มันสว่างไสว มันพ้นจากความเป็นหนี้ ใครจะมาทวง ทวงอะไร นีไง เวลาถ้ามันไม่มีตัวตนของเรา ถ้าไม่มีตัวตนของเรา เราอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ มันไม่มีเงาหรอก ถ้าเรามีตัวเรา ไปยืนที่ไหนถ้ามีแสงมันก็มีเงาทั้งนั้นนะ

นี่ก็เหมือนกัน เราทำของเราๆ เห็นไหม วันแม่แห่งชาติ วันแม่แห่งชาติเขาให้ระลึกถึงพระพุทธศาสนา ให้ระลึกถึงเรา เราก็มีย่ามีแม่ เราก็มียุทธะ เราก็มีความรู้ในหัวใจของเรา ถ้าเรา

ท่าของเราขึ้นมาแจ่มแจ้งขึ้นมา อุดตา หิ อุดตโน นาโถ คนเป็นที่พึ่งแห่งตน แล้วตนเป็นที่พึ่งแห่งตน คุณติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้องค์เดียวณะ สังกสอน ๓ แคนโลกธาตุ เทวดา อินทร์ พรหมมาพึ่งเทศน์ อย่างว่าแต่สอนมนุษย์เลย เทวดา อินทร์ พรหมยังสอนได้

ไอ้พวกเรามีคบอด สงสัยไปหมด แล้วตัวเองก็ยังสงสัยในตัวเอง แล้วเวลาใครมาพูดนี้เชื่อง่ายๆ นะ...ไม่ต้องไปเชื่อ ถ้ามันดีจริง คุณสมบัติของเขาต้องทำให้เขามีคุณธรรมในใจของเขาแล้ว ถ้ามีคุณธรรมในใจของเขานะ

สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ไม่มีสิ่งใดมีค่าเท่ากับธรรมในใจ ธรรมในใจนั้นเหนือโลกเหนือสงสาร มันไม่ขาดแคลนใดๆ ทั้งสิ้น ถ้ามันมีคุณค่าขนาดนั้น เขาต้องมาร้องแรกแหกกระเชอ มาชวนพวกเราหรือ คนที่มาเสนอต่างๆ เขาขาดแคลนทั้งนั้นนะ

เวลาคนนะ คนที่เป็นธรรมๆ เราอยู่กับหลวงตา หลวงตาท่านพูดประจำ ด้วยความอหังการ ด้วยสัจจะความจริงนะ “เราได้ทำหน้าที่ของเราแล้ว” ท่านพูดประจำเลย ท่านเทศนาว่าการแล้ว มันอยู่ที่หน้าที่ของผู้ฟัง มันอยู่ที่หน้าที่ของสัตว์โลก เขาต้องไปวิเคราะห์วิจัยเรื่องของเขา เขาจะได้ประโยชน์หรือไม่ได้ประโยชน์ นั่นเป็นที่ภูมิปัญญาของเขา วุฒิภาวะของเขา เราได้ทำหน้าที่ของเราแล้ว เราได้ทำหน้าที่ของเราแล้ว ท่านพูดประจำ ท่านไม่มาอโอชะอะลอะลอะหรือ เว้นไว้แต่ ชมมสากจจจา เอตมมมงคลมุตตม

เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติไปแล้วมันมีความขัดข้องในหัวใจ มันมีสิ่งใดเป็นปมในหัวใจนะ เวลาคนไข้ บอกว่า ต้องไปวัดหรือไม่ ต้องไปวัดหรือไม่ ไม่ต้องไป ห้องพระของตัวนั้นนะ หักภาวนาให้ได้ขึ้นมา แต่เวลามันติดขัดขึ้นมาไง เหมือนคนเราเป็นมะเร็งต้องไปโรงพยาบาลหรือไม่ ไป ไปคีโม

นี่ก็เหมือนกัน เวลามันติดขัดขึ้นมา เวลาไปหาครูบาอาจารย์ ชมมสากจจจา ตอนนั้นนะ ตอนนั้นนะใส่กันเต็มทีเลย มีสิ่งใดว่ามา หลวงปู่มัน “ว่ามาเลย ใครปฏิบัติอย่างไรว่ามานะ ผู้เฒ่าจะแก่วะ ผู้เฒ่าจะแก่วะ เวลาผู้เฒ่าตายไปแล้ว คนแก่จิตแก่ยากนะ คนแก่จิตแก่ยากนะ”

เวลาคนเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา ทุกคนก็หาหมอพิเศษ หาหมอยอดเยี่ยม นี่ก็เหมือนกัน คนที่ปฏิบัติจริง ปฏิบัติจริงในหัวใจ เขาทะลุปรุโปร่งในใจของเขาแล้ว กิเลสมันปิดมันบัง กิเลสมันชักมันจูง กิเลสมันพลิกมันแปลงในหัวใจ แล้วใครจะแก้มันๆ

เวลาครูบาอาจารย์ท่านกระเสือกกระสนมาขนาดนั้นนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพระที่ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ใครทรมานมาๆ” ท่านจะถามเลย เวลาคนไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันก็เหมือนกับพวกเราไปหาหลวงปู่มันั้นนั่นแหละ เวลาไปหาหลวงปู่มันั้น หลวงปู่มันั้นจะถามว่า พระภาวนาอย่างไร ภาวนาอะไร ทำอะไรมา ไม่ใช่จีโม่มา

ถ้าจีโม่มา คุณสิ มันเป็นที่อยู่แล้วมันยังเที่ยวหนีหนี วิ่งหนีเขา มันไม่เป็นความจริงเลย ถ้าเป็นความจริงๆ คนที่มันใช้หนี มันใช้หนีด้วยอะไร วิธีการใช้หนี ใช้หนีอย่างไร ถ้ามันใช้หนีแล้วนี่ไง เวลาหลวงตาท่านพูด เรานั่งฟังอยู่ “เราได้ทำหน้าที่ของเราแล้ว เราได้ทำหน้าที่ของเราแล้ว”

มันเป็นหน้าที่ของสัตว์โลก ถ้าไม่มีสัจจะ ไม่มีความจริงเลย เราก็ห่อหิมทะเลินทะยานไปตามกระแสสังคมนั้น ถ้ามีสัจจะมีความจริง นี้ประกาศออกไปแล้ว บันลือสีหนาท เราฟังแล้วจะได้ประโยชน์หรือไม่ได้ประโยชน์ มันเป็นกรรมของสัตว์ ถ้าสัตว์มันกรรมบางเบา สัตว์ที่มันมีอำนาจวาสนา มันฟังแล้วมันก็เข้าไปกลางกิเลส ใจดำ หัวใจที่มันเข้าไป นั่นนะธรรมชาติมันจะก็มเข้าไปในกิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจของสัตว์โลก แล้วให้สัตว์โลกได้วิเคราะห์วิจัย แล้วให้สัตว์โลกพลิกแพลงใจของตนให้เป็นคุณงามความดีของตนขึ้นมา ถ้าเป็นความดีงามของตน นี้ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากหัวใจดวงนั้น เอวัง